

Arrest

nr. 88 235 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OEYEN loco advocaat M. NDIKUMASABO en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Malinke afkomst. Uw vader, (C.M.), is een etnische Malinke en een moslim. Hij was handelaar in diamanten en ging regelmatig naar buurland Sierra Leone. Daar leerde hij uw moeder, (M.M.), een etnische Loco en een christen van Sierra Leonese nationaliteit, kennen. Ze trouwden en uw moeder verhuisde mee naar Conakry in Guinee. Uw oom (F.C.), de oudste broer van uw vader, is een machtig commandant in het leger. Hij was ontevreden omdat uw vader met een katholieke christen getrouwd was. Hij wilde dat uw moeder het huis verliet, maar uw vader bood weerstand. Uw oom gebood uw vader echter te trouwen met een Malinke moslimvrouw uit het dorp, (B.F.). Zij kwam in het grote huis van de familie wonen en uw moeder moest in een studio gaan wonen. Toen werd u, op 21 augustus 1987, geboren. Jullie kregen geen financiële steun van uw vader en hadden bijgevolg een zwaar leven. Toen u 5 jaar was ging uw moeder naar de kerk om rijst te vragen.

Toen uw vader dit hoorde was hij erg boos en moesten jullie de studio verlaten. Jullie gingen daarom bij een vriendin van uw moeder wonen. Uw vader ging regelmatig naar Sierra Leone voor zaken. Soms ging u naar het grote huis van de familie, maar iedereen meed u en men noemde u een bastaard. De pastoor van jullie kerk ging vervolgens aan uw vader vragen om u en uw moeder te rehabiliteren, maar uw oom (F.C.) zei dat jullie niet welkom waren in de familie. Hij nam een wapen en wou de pastoor vermoorden. Uw oom gaf de vriendin van uw moeder ook het bevel om jullie weg te sturen. Jullie gingen daarom in de kerk wonen. De pastoor probeerde nogmaals te bemiddelen met de familie van uw vader. Samen met de imam van de grote moskee ging hij naar uw vader, maar die wilde er niets van weten. Uw vader is een wahabiet en zei dat katholieke mensen niet in zijn huis mogen komen. Vervolgens gingen de pastoor, de imam en de chef van de wijk samen naar uw vader. Uw vader accepteerde en gaf u en uw moeder terug onderdak in de studio. In 2000 overleed uw vader. Uw oom (F.C.) trouwde met (B.F.), de weduwe van uw vader. Uw moeder ging steeds overdag naar de kerk en u bleef in de studio om te poetsen. In 2008 kreeg u daar ruzie met (B.F.). Ze verwondde u en uw oom zette jullie terug het huis uit. Samen met uw moeder ging u terug in de kerk wonen. Uw moeder wilde echter niet dat u zich tot het christendom bekeerde. Ze wilde dat u een moslim bleef. Eveneens in 2008 werd u erg ziek. Uw moeder ging uw oom om hulp vragen, maar hij nam een wapen en sloeg haar neer. Enkele weken later is uw moeder aan haar verwondingen overleden. Daarna leefde u in de kerk en op straat. Af en toe ging u naar uw familie, maar u werd steeds weggestuurd door uw oom of zijn vrouw. Uiteindelijk, eveneens in 2008, mocht u toch blijven en werd u het hulpje in huis. Op een dag zei u tegen uw oom en zijn vrouw (B.F.) dat ze moesten oppassen omdat u de eerste zoon van uw vader was en dus recht hebt op de erfenis. Daarna ging u werken in een kapsalon en verloofde zich met (H.R.K.) die er werkte. U verbleef ook in de kerk. Op een dag in 2009 zei u aan de pastoor dat u naar de woning van uw vader wilde gaan. De pastoor vond dit een goed idee. Bij aankomst heeft uw oom u echter opgesloten in een kamer en mishandeld. U hoorde hem ook zeggen dat hij u wilde vermoorden. Op een nacht kon u ontsnappen. Uw oom zocht u overal. U verborg zich niet in de kerk, maar dook onder bij uw verloofde van het kapsalon waar u werkte. Uw oom vernielde het kapsalon. Uw verloofde is sindsdien vermist. In oktober 2011 probeerde de pastoor nogmaals te onderhandelen met uw oom, maar (B.F.) sloeg de pastoor. Deze lag daarna in het ziekenhuis en overleed aan zijn verwondingen in november 2011. Zijn taken werden overgenomen door de onderpastoor. Uw oom dreigde de kerk in brand te steken als de onderpastoor niet vertelde waar u was. De onderpastoor nam foto's van u en ging weg. Intussen leefde u ondergedoken op het eiland Casa. Op 24 december 2011 kwam de onderpastoor terug. Hij had papieren voor u geregeld en gaf u nieuwe kleren. Hij zei dat u het land moest verlaten omdat uw oom anders de kerk in brand zou steken. Gedurende een maand leefde u in een hotel, waar alle katholieke buitenlanders die naar Guinee gaan om kerst te vieren verblijven. Op 21 januari 2012 hebt u per vliegtuig het land verlaten. De volgende dag kwam u in België aan. Een dag later hebt u asiel aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een verslag van een spoedopname wegens een angstaanval op 20 maart 2012 in het Iris Ziekenhuis Zuid te Etterbeek en een sociaal verslag uit uw opvangcentrum Samu Social betreffende uw persoonlijke opvolging in het opvangcentrum na uw angstaanval.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart dat u vervolging vreest door uw oom (F.C.) en zijn vrouw (B.F.) (gehoor CGVS, p. 7). Er dient echter vastgesteld te worden dat u dit niet aannemelijk weet te maken. Om te beginnen vertoont uw relaas heel wat eigenaardigheden die veel vragen oproepen over het waarheidsgehalte van uw relaas. Dat uw vader een wahabiet is en niet wil dat er katholieke mensen in zijn huis komen (gehoor CGVS, p.4) valt moeilijk te rijmen het feit dat hij trouwde met een katholieke vrouw en dat hij weerstand bood toen uw oom uw moeder het huis uit wilde zetten (gehoor CGVS, p.3). Dat uw vader uw moeder uit haar woning zette nadat ze naar de kerk geweest was om rijst, maar na bemiddeling van de pastoor, de imam en de chef van de wijk uiteindelijk toestemde dat u en uw moeder terug in het huis van de familie kwamen wonen en zelfs toeliet dat uw moeder vervolgens dagelijks naar de kerk om eten ging (gehoor CGVS, p.4), komt eveneens bizar over. Dat u verstoten werd door de familie van uw vader, maar hen toch steeds bleef opzoeken (gehoor CGVS, p.4) is vreemd. Dat u en uw moeder in 2008 opnieuw door uw oom en zijn vrouw uit de studio gezet werden, maar uw moeder datzelfde jaar toch om steun ging vragen bij uw oom lijkt bizar. Nadat uw oom uw moeder in 2008 had vermoord bleef u uw oom en zijn vrouw toch opzoeken en werd u zelfs in hetzelfde jaar nog aangenomen als hulpje (gehoor CGVS, p.5). Dat u in 2008 contact zou zoeken en zelfs zou willen werken voor de mensen die in hetzelfde jaar uw moeder vermoord hadden, komt erg ongeloofwaardig over.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw geboorte verstoten werd door uw oom. Het is dan ook erg vreemd dat u hem steeds zelf bleef opzoeken, ook nadat de pastoor die wilde bemiddelen bedreigd werd, ook nadat uw vader overleed in 2000 en ook nadat uw moeder in 2008 vermoord werd door uw oom (gehoor CGVS, p.3,4,5). Dat u uw oom, die niets met u te maken wilde hebben, en die volgens uw verklaringen een gevaar voor u betekende, steeds zou blijven opzoeken, ook al was het vanwege financiële redenen, komt weinig waarschijnlijk over. U verklaart dat uw oom een commandant was in het leger, dat hij een moordenaar was en heel machtig was.

U verklaart ook dat hij u wilde doden omdat u christen bent en omdat u aanspraak zou kunnen maken op de erfenis (gehoor CGVS, p.4,5,6,8). Het is dan ook weinig plausibel dat uw oom u in alle jaren na het overlijden van uw vader in 2000 nooit enige poging ondernomen zou hebben om u te doden indien hij dat werkelijk had gewild, zoals u beweert, temeer daar u van 2000 tot 2008 steeds in de studio bij het huis van uw oom woonde (gehoor CGVS, p.4). Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Op een dag in 2008 of 2009 zei u tegen uw oom en zijn vrouw (B.F.) dat ze moesten oppassen omdat u de eerste zoon van uw vader was en dus recht hebt op de erfenis (gehoor CGVS, p.5). Deze roekeloosheid komt weinig geloofwaardig over. Dat u aanspraak wilde maken op de erfenis is begrijpelijk. Het is echter vreemd dat u dit ter sprake brengt in 2009, ofwel 9 jaar na de dood van uw vader. Eveneens bizar is het feit dat u uw recht op de erfenis probeert op te eisen door een waarschuwing te uiten aan het adres van de mensen die uw moeder vermoordden. Dit gedrag komt overdreven roekeloos over. U verklaarde ook zelf dat uw oom een commandant in het leger en een moordenaar is (gehoor CGVS, p.4,5). Dat u uw rechten op uw erfenis opeiste door uw oom te waarschuwen in plaats van bijvoorbeeld naar een rechtbank of een advocaat te gaan, komt dan ook overdreven roekeloos en bijgevolg weinig geloofwaardig over.

Verder verklaart u dat uw oom u overal in Guinee zou kunnen vinden en dat hij de politie opgedragen had om u te zoeken (gehoor CGVS, p.8,9). Deze verklaring valt moeilijk te rijmen met uw andere verklaring dat u van 2009 tot aan uw vertrek uit Guinee in 2012 nooit gevonden werden door uw oom (gehoor CGVS, p.8,9). Nochtans verborg u zich steeds in Conakry en de nabije omgeving van Conakry (gehoor CGVS, p.6,8). Uw verklaring dat u ondergedoken leefde, maar af en toe naar de kerk ging en eten ging zoeken op plaatsen waar uw oom u niet kon zien (gehoor CGVS, p.8) overtuigt niet. Het lijkt weinig realistisch dat u gedurende 3 jaar ondergedoken leefde, toch kon overleven en intussen niet gevonden zou worden door de politie die u zocht. Er kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Verder is er het feit dat u in de verklaring van het CGVS, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 25 januari 2012 stelde dat uw vader (C.M.) overleed in 2000 en dat uw moeder (M.M.) overleed in 2008. Bij het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder overleden is in 2000. Toen u gevraagd werd of u daar zeker van was, antwoordde u dat uw moeder overleed in 2000 en uw vader in 2008 (gehoor CGVS, p.3). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u bij de DVZ net het omgekeerde verklaarde, stelde u dat u zich vergist hebt en dat u de hele tijd ziek was (gehoor CGVS, p.3). U legde een verslag van een spoedopname op 20 maart 2012 wegens een angstaanval neer. In dit verslag staat echter niets vermeld over geheugenverlies of concentratieproblemen. Het feit dat u op 20 maart 2012 een angstaanval had, kan dan ook niet weerhouden worden als argument voor het door elkaar halen van de overlijdensdata van uw ouders, temeer daar deze beide data een cruciale rol spelen in uw asielrelaas. Dat u deze beide jaartallen, die toch 8 jaar uiteen liggen, dooreen haalt, bevestigt de eerder aangetoonde bedrieglijkheid van uw relaas.

Gegeven alle bovenstaande informatie dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Als uw verklaringen over de vervolging van uw oom al geloofwaardig zouden zijn, quod non, dan lijkt het aannemelijk dat u zich zonder problemen elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen. Immers, u werd gedurende 3 jaar nooit gevonden terwijl u zelfs in Conakry bleef wonen (gehoor CGVS, p.6,8,9). U zou zich dus zeker op een andere plaats in Guinee kunnen hervestigen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: het verslag van een spoedopname in het Iris Ziekenhuis Zuid te Etterbeek wegens een angstaanval en het sociaal verslag uit uw opvangcentrum Samu Social tonen aan dat u op 20 maart 2012 opgenomen werd in het ziekenhuis ten gevolge van een angstaanval. Zonder de ernst hiervan in twijfel te willen trekken, dient opgemerkt te worden dat hieruit niet afgeleid kan worden wat de oorzaak zou zijn van deze angstaanval. Er kan niet geconcludeerd worden dat deze angstaanval een gevolg is van de door u aangehaalde asielmotieven. Deze angstaanval kan tal van mogelijke oorzaken hebben. Daar waar in het medisch verslag toch iets geschreven wordt over de oorzaken van uw angstaanval baseren de artsen zich louter op uw eigen verklaringen zonder er zich verder over uit te spreken. U legt tot slot geen documenten neer waaruit uw identiteit, nationaliteit of reisroute zou kunnen blijken.

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guinese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Hij stelt dat een beoordelingsfout werd begaan.

Verzoeker vraagt voorafgaand de "nietigverklaring" van de bestreden beslissing. Hij stelt verschillende documenten te hebben voorgelegd die aantonen "dat hij geestesgestoord is". Verweerder heeft hiermee geen rekening gehouden, onder andere door de noodzaak van een medisch onderzoek te evalueren.

Verzoeker betoogt dat zijn houding in zijn land uitgelegd wordt door zijn uitzonderlijke situatie. De argumenten van verweerder zijn volgens hem oppervlakkig en houden geen rekening met een aantal elementen. Zoals bij zoveel koppels waren er misverstanden tussen zijn vader en zijn moeder, hetgeen zijn vader als moslim een stevig argument gaf om zijn moeder uit te schelden en zijn eigen verzuim te minimaliseren. Dat zij gehuwd waren houdt niet noodzakelijk in dat het probleem van hun religie zich nooit zou stellen in hun leven als koppel. Personen kunnen van houding veranderen, vooral wanneer dit dient om eigen verzuim te verbergen. Gezien verzoekers vader een tweede vrouw had, beschikte hij over een alternatief in het geval van een conflict met verzoekers moeder. Verzoeker kon, in tegenstelling met andere kinderen, geen toevlucht zoeken tot de familie van zijn moeder die in Sierra Leone verbleef en waarmee hij geen contact had. Hij had bovendien financiële problemen en was uit noodzaak verplicht om met zijn oom in contact te blijven ondanks het leed dat deze hem blijvend deed ondergaan.

Volgens verzoeker was het voor zijn oom onmogelijk uit te leggen waarom deze zo lang wachtte alvorens hem met de dood te bedreigen. Hij heeft echter alle reden om te denken dat zijn oom van mening was dat hij volwassen begon te worden en aanspraak begon te maken op zijn erfdeel. De verwittiging die hij uitte aan het adres van zijn oom en diens vrouw omtrent zijn recht op de erfenis van zijn vader is geen bewijs van onvoorzichtigheid. Verzoeker wilde hun reactie zien. Kwesties van erfenissen worden eerst in de familie besproken alvorens deze aan andere instanties voor te leggen. Dat hij wachtte om over de erfenis te spreken tot zijn vader negen jaar was overleden wijt verzoeker aan zijn jeugdige leeftijd ten tijde van dit overlijden. Hij herhaalt dat het gegeven dat hij zich rechtstreeks richtte tot de personen die zijn moeder vermoordden werd ingegeven doordat hij hun reactie wilde zien alvorens andere instanties aan te spreken. De reflex om onmiddellijk het gerecht of een advocaat te raadplegen is beter ontwikkeld in België dan in Guinee.

Verweerder doet volgens verzoeker alsof deze niet weet dat een persoon meerdere jaren mag onderduiken zonder door de politie te worden teruggevonden. Verzoeker stelt te hebben uitgelegd hoe hij gedurende verscheidene jaren aan de politie kon ontsnappen.

Verzoeker vraagt subsidiaire bescherming en stelt dat de situatie, niettegenstaande de verkiezingen in Guinee, nog niet stabiel is.

2.1.2. Verzoeker legt per fax en ter terechtzitting volgende stukken neer: een kopie van een opsporingsbevel van 12 januari 2012, twee overlijdensaktes van 26 juli 2012 aangaande zijn ouders en de briefomslag waarin deze documenten naar België werden verstuurd (rechtsplegingsdossier, stukken 10 en 11)

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en beroept hij zich in wezen op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Daar waar verzoeker voorafgaandelijk verwijst naar zijn medische problemen, dient te worden opgemerkt dat uit de door hem neergelegde documenten niet blijkt dat verzoeker 'geestesgestoord' zou zijn, noch dat hij geheugenproblemen of concentratieproblemen zou kennen, noch dat hij gedurende het gehoor niet bij machte zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Omtrent verzoekers situatie werd immers geconcludeerd: "*Troubles à tendance hypochondrique, Anxiété*" (administratief dossier, stuk 13: documenten). Verzoeker noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor formuleerde bovendien enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Verzoeker verklaarde integendeel uitdrukkelijk dat het op het ogenblik van het afnemen van het gehoor beter ging (administratief dossier, stuk 5, p.2). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoeker brengt geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar hij over zijn identiteitsdocumenten tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde hij: "*Ik heb nooit een eigen paspoort gehad. Ik had geen identiteitskaart of geboorteakte. Ik ben een straatkind*" (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.21). Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) stelde hij dat hij wel degelijk identiteitsdocumenten had maar dat deze in België zouden zijn gestolen wanneer hij op straat sliep, daar waar hij aangaf: "*Ik wil niet liegen, sliep op straat, rugzak gestolen, advocaat weet het, je zag bij eerste interview dat ik rugzak had. Ik had geboorteakte en identiteitskaart mee, alles gestolen*" (administratief dossier, stuk 5, p.11).

Ondanks dat het overlijden van zijn ouders een bepalende en cruciale rol speelde in zijn leven en asielrelaas (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.3), legde verzoeker daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent het jaartal waarin zijn vader en zijn moeder zouden zijn overleden. Bij de DVZ gaf hij aan dat zijn vader overleed in 2000 en dat zijn moeder overleed in 2008 (*ibid.*, verklaring, nr.11-12). Bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk echter dat het zijn moeder was die in 2000 overleed. Hij bevestigde dit nogmaals wanneer werd gevraagd of hij hiervan zeker was en voegde toe dat zijn vader overleed in 2008. Nadat hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, gaf hij aan: *“U hebt gelijk, ik heb me vergist, het spijt me, ik was hele tijd ziek”* en verklaarde hij dat zijn moeder overleed in 2008 (administratief dossier, stuk 5, p.3). Dat verzoeker ziek was geweest kan deze vaststelling, gelet op het bepaalde sub 2.2.3., niet verklaren. Dat hij zich omtrent dermate cruciale data, die nochtans acht jaar uiteen lagen, zou hebben vergist is dan ook niet plausibel, te meer daar uit zijn verdere verklaringen en de chronologie van zijn relaas duidelijk blijkt dat het overlijden van zijn vader het overlijden van zijn moeder zou zijn voorafgegaan (*ibid.*, p.5).

Hoe dan ook wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas volledig ondermijnd door de gedurende onderhavige beroepsprocedure bijgebrachte overlijdensattesten van zijn ouders (rechtsplegingsdossier, stukken 10 en 11). Overeenkomstig verzoekers voormelde, uiteindelijke verklaringen bij het CGVS en zijn verklaringen in het verzoekschrift zou zijn vader zijn overleden in 2000, en dit geruime tijd voor de dood van zijn moeder in 2008. Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen in het verzoekschrift en bij het CGVS inzake de oorzaak van het overlijden van zijn moeder dat zijn moeder in 2008 in het kader van zijn problemen door zijn oom zou zijn gedood. Deze zou haar meer bepaald met een wapen op het hoofd hebben geslagen wanneer zij om hulp ging vragen en verzoekers moeder zou enkele weken later aan deze verwondingen zijn overleden (administratief dossier, stuk 5, p.5; rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2-3). Volgens de neergelegde overlijdensattesten is verzoekers moeder echter overleden op 25 juli 2000 en is zijn vader overleden op 21 oktober 2008. Bovendien zijn volgens deze attesten zowel verzoekers moeder in 2000 als verzoekers vader in 2008 een natuurlijke dood gestorven en werd voor geen van beide het overlijden aangemerkt als zijnde een verdacht, plots of gewelddadig overlijden. De neergelegde overlijdensattesten laten bijgevolg niet toe ook maar enig geloof te hechten aan verzoekers verklaringen omtrent (de omstandigheden van) het overlijden van zijn ouders.

Bovendien motiveert de commissaris-generaal met recht dat de door verzoeker geschetste gang van zaken en verzoekers houding manifest ongeloofwaardig zijn. Zelfs indien verzoeker financiële problemen had, dan nog is het immers in het geheel niet plausibel dat hij zijn oom en zijn stiefmoeder zou zijn blijven opzoeken en zelfs voor hen zou zijn gaan werken, en dit nadat dat zijn oom hem reeds sedert zijn geboorte verstootte, nadat deze de pastoor bedreigde die hem wilde helpen en nadat zijn moeder door deze oom werd vermoord. Dit klemmt nog des te meer daar verzoeker, zo blijkt uit zijn in de bestreden beslissing terecht aangehaalde verklaringen, aangaf dat zijn oom een machtige functie bekleedde, een moordenaar was en voor hem duidelijk een gevaar betekende. Nog minder geloofwaardig is het dat verzoeker zelfs zo ver zou zijn gegaan om zijn oom en zijn stiefmoeder te waarschuwen dat zij moesten oppassen omdat hij de eerste zoon was van zijn vader en recht had op diens erfenis. De vergoelijking in het verzoekschrift dat hij hun reactie wilde zien en de verklaring van verzoeker *“ik dacht dat hij misschien normaal zou doen als ik dat zei”* (administratief dossier, stuk 5, p.9) kunnen daarbij, gelet op de voorgaanden zoals uiteengezet door verzoeker, niet overtuigen en zijn erg bevreemdend. Dat hij louter om hun reactie te zien dergelijk risico zou nemen, ondanks de opeenstapeling van ernstige problemen die hij door de jaren heen reeds zou hebben gehad met zijn oom en zijn stiefmoeder, en er daarbij zelfs van zou uitgaan dat zijn oom door zijn waarschuwing ineens normaal zou doen is immers kennelijk onaannemelijk.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn beweerde reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas kunnen herstellen.

De documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 13: documenten) tonen aan dat verzoeker op 20 maart 2012 gedurende enkele uren in het ziekenhuis werd opgenomen ten gevolge van een angstaanval. Zij vermogen, mede in acht genomen dat zij zich voor wat betreft de oorzaak van de angstaanval louter baseren op verzoekers verklaringen, echter geen causaal verband aan te tonen

tussen verzoekers medische problemen en zijn asielrelaas, zodat niet aangenomen kan worden dat de angstaanval te wijten zou zijn aan dit relaas.

Ook de documenten die verzoeker, benevens de reeds hoger besproken overlijdensakten van zijn ouders, bijbrengt in het kader van onderhavige beroepsprocedure (rechtsplegingdossier, stukken 10 en 11), kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

Het opsporingsbevel wordt slechts bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verder is het opmerkelijk dat dit opsporingsbevel slechts zou zijn opgesteld op 12 januari 2012, aangezien dit is gebaseerd op feiten die reeds dateren van december 2009. Dit klemmt nog des te meer daar dit opsporingsbevel een intern document is dat uitgaat van de onderzoeksrechter en is gericht aan de gerechtelijke en politionele diensten, zodat het bevreemdend is dat verzoeker hiervan een exemplaar in zijn bezit zou hebben gekregen.

De briefomslag waarin de neergelegde documenten aan verzoeker werden toegezonden bevat geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, ingevolge dewelke hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van informatie bij ter ondersteuning van zijn betoog dat de situatie in Guinee instabiel is. Bijgevolg toont hij niet aan dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS